

Zpravodaj

LOUTKÁŘSKÁ CHRUDIM – 72. ROČNÍK

6. 7. 2023

6

Chvála oázy

Ocitl jsem se v poněkud nevděčné pozici člověka, který má na starosti s troskami* postupně odešedší redakce připravit poslední zpravodajové číslo – a zároveň napsat úvodník, pro nějž ale nemá zásadní téma. Uchýlím se tedy k pusté enumeraci toho, co mě v poslední festivalový večer potkalo.

Snad není vůči festivalu neslušné začít u gastronomického okénka. Že je v Chrudimi žaludku lidskému spíše dobře, to se tak nějak ví. Že začasťe skýtá kulinářské zážitky Filištínská ulice, to už je známo natolik, že je skoro nemožné do ní vstoupit bez rezervace. Během festivalu jsem seznal, že česnečka od Paluků je rok od roku lepší, že nově mají vynikající arancini, že jejich tatarák neztratil nic ze své aktuálnosti... Ovšem jejich pizza calabrese mě takhle o středečním večeru úplně vyvedla z míry.

Seděl jsem nad tímto gorgonzolovo-salamovým zázrakem, záhybem ulice vanul vlhký větřík, kolem se nesly hovory o divadle i o všem možném jiném. Chvilí předtím mě okouzlili španělští kolegové, kteří dokázali, s jakým málem (dvěma džbánskými, šátkem,

brýlemi a botkami) se dá postavit velikánské divadlo. Bylo mi v téhle oáze dobře, a tak jsem se zadumal.

Nestihl jsem letos navštívit všechny diskuse, ale vyrozuměl jsem, že vyvstalo téma jistého generačního sporu – a že třeba konkrétně zpravodajové reflexe působily na někoho zbytečně radikálně. Vlastně tomu trochu rozumím, ale docela mě to mrzí. Nechci mluvit za ostatní, ale sám bych řekl, že nic z toho, co se v tomto periodiku tiskne, se nepokládá za zjevení pravdy – festival chápeme jako prostor, kde je možnost o divadle uvažovat, přemýšlet a přit se, a to pření může a má být přátelské.

K tomu je ta oáza, kterou je Chrudim jako festival i jako město se všemi svými uličkami, kavárnami, restauracemi, stánky i náhonem, vhodná nad jiné.

Chvála jí.

Michal Zahálka

* Slovo trosky nechť je prosím bráno pouze jako zhodnocení počtu.

Mít sílu ve svých rukách a neklepat u pokladny

ROZHOVOR

S Hanou Voříškovou jsme se potkaly včera mezi dvěma uvedeními její inscenace *Nikdy naráz netrápí tě mráz a oblak komárů*. Když jsme se na rozhovoru den předem domlouvaly, zjistila jsem, že tvůrkyně nemá mobilní telefon. Čas i místo jsme tedy domluvily fixně, bez možnosti změn a posunů, způsob pro dnešní komunikaci již ne úplně obvyklý.

Zaujalo mě, že nemáte telefon, protože se sama snažím vzdorovat tzv. chytrým telefonům. Jaké to je nemít mobil ve světě, který se tolik digitalizuje?

Já jsem se bez mobilu narodila, takže pro mě samotnou je to v pořádku. Jsem ráda, že mě k tomu ještě nikdo nepřinutil, i když to v práci zkoušeli. Je mi to příjemné a telefon by mě hrozně obtěžoval. Když někde jedu, chci mít klid. Zničilo by mě být stále ve spojení. Lidi kolem ale samozřejmě počítají s tím, že mobil máte, a pak jsou ze mě nervózní. Všimám si, že se změnilo chování lidí, dohoda už neplatí. Neradi se domlouvají fixně, vždy chtějí jen předběžně. Tak se mi stává, že jsem třeba někde ubytovaná, přijdu na penzion a tam je napsané, že mám prozvonit správce. Takže už se mi stalo, že jsem se někam nedostala. Řekla bych, že je to dobrodružství.

Na Chrudim jezdíte už několik let. Pozorujete nějaké změny, spjaté také právě s technologizací a digitalizací světa, které by se propsaly na přehlídku? Změnil se podle vás festival nějak v průběhu času?

Nevím, jestli dokážu takto komplexně odpovědět. Nejsem úplně skalní návštěvník festivalu, který by každý rok viděl celý program. Ale určitě vstupuje na jeviště více technologií. A také mám dojem, že přibývá divadel, které chtějí hrát v komorním prostoru nablízko. Loni jsem tu vedla seminář, tak jsem navštěvovala více představení a měla jsem pocit, že nikdo nechce hrát ve velkém Pippicháči a že se více hledají prostory, jež umožňují hrát divákům nablízko.

Možná snaha o bližší, intimnější kontakt...

Ano, o bližší setkání.

Také vy hrajete v komorním prostoru Vinárny Muzea, a to komorní útvar vycházející z inuitské poezie. Jak jste se k ní dostala?

Nejprve jsem četla prozaické texty a cestopisné záznamy. Více než rok jsem byla ponořená v knížkách a úplně mě to pohltilo. Původně to vzniklo tak, že byla vyhlášena přehlídka Posed s ročníkovým tématem „sever a Inuité“, takže jsem věděla, že mě něco takového čeká – a postupně jsem došla k inuitské poezii. Přišlo mi, že je v ní ve zkratce koncentrované všechno.

Co je to, to „všechno“?

Syrový a z našeho pohledu hodně nebezpečný život. V naší civilizaci takový nežijeme. A také obrovská síla lidí a způsob, jakým v těžkých nehostinných podmínkách žijí a milují život se vším, co k němu patří. My jsme oproti nim takové pápěrky –

Rádi si stěžujeme –

– na všechno si stěžujeme, na všechno máme nárok, na všechno máme právníky. A Inuité nemají nárok na nic, nemají žádnou pojišťovnu... nic. Prostě se do toho narodí a buď to přežijí, nebo ne. Přijde mi to fascinující a chtěla bych se tím inspirovat, pokud je to v téhle společnosti alespoň trochu možné. Mít sílu ve svých rukách a nečekat, že budu klepat u pokladny, aby mi něco zařídili.

Jak jste vytvářela scénografii?

Vznikla tak, že hodně vařím z červené řepy a mám od ní vždycky rudé ruce. V té době, kdy jsem četla knihy a věděla, že bych chtěla něco takového hrát, jsem se jednou podívala na ty „krvavé ruce“ a napadlo mě – bude to řepa. Věděla jsem, že tam má být lov a krev. Pro oblast Inuitů jsou charakteristické bílé pláňe s krvavými fleky po lovu zvířat, takže bílá a červená barva byly jasné. Vzešlo to od řepy, a odtud jsem se pak dostala ke kuchyni.

Eliška Raiterová

Óda na Hanku Voříškovou

Kdo zná Hanku ví
že vše je milý takový
jenže, když si Hanka
usmyslí probudit v sobě
divoké zvíře
v dobré víře
se to zvíře
PROBOUZÍ

Díky za to!
a za představení *Nikdy naráz netrápí tě mráz a oblak komárů*

Jasanka Kajmanová

Nikdy naráz netrápí tě mráz a oblak komárů

Hana Voříšková, Choceň

Kdy komáři víří vzduchem

Nikdy jsem nebyl na svitavském Posedu, ale začínám mít dojem, že je to skoro až nebezpečně vlivná akce – například letos způsobila Chrudimi lavinu severských témat, což je ovšem vzhledem k panujícím teplotám v zásadě potěšující. K zasaženým inscenacím patří i *Nikdy naráz netrápí tě mráz a oblak komárů*, v níž Hana Voříšková zpracovává inuitskou poezii v překladech Ladislava Nováka.

Hana Voříšková patří k lidem s takzvaným jevištním kouzlem. Někdy to působí, jako by se ani nemusela o nic snažit, a jaksi sám od sebe vzniká magnetismus, který diváka poutá. Tentokrát je to ale trochu jiná Hana, než jakou ji známe a očekáváme: téma ji dovedlo k mnohem větší krutosti a k nezvyklému hereckému výrazu. Jak prohlásil kolega Vašíček: „Vona fakt vypadá jako severskej šaman, co si lupnul čtyři muchomůrky a zapil to sobí močí.“

Je to samozřejmě vysoká liga, ale stejně si neodpustím kritičtější postřeh. Je to trochu podobný žánr jako *Přesýpání*, v němž Hana interpretovala vlastní poezii. Přes velký obdiv ke vznikajícím obrazům a k onomu magnetismu mi *Přesýpání* připadlo nějak bližší, silnější, autentičtější. Listuju si teď ve vynikající sbírce, kterou autorka vydala*, a to, o čem promlouvá ve vztahu k naší žité skutečnosti, je mi tak nějak bližší než inuitská exotika. V autorském dvojverší „slunce popolezlo / pootočila jsem lavičku“ se toho o sobě dozvím víc, než když slyším báseň o strastiplném životě dálných národů.

Nic to ale nemění na tom, že to pro mě byl zážitek – a na červenou řepu se taky budu do budoucna koukat trochu podezřívavěji. Děkuju za to.

Michal Zahálka

* Vřele doporučuju všem: není jenom skvělá básnický, ale taky má skvělou grafickou podobu z dílny Vojtěcha Vavřína.

O veliké řepě a kanibalismu

Na inscenacích Hanky Voříškové mě fascinuje, že přes lyrčnost celé poetiky je její projev příjemně civilní. Nepokládá se do vyprázdněného patosu burcujícího diváka k násilné fetišizaci jakéhokoliv abstraktního tématu. Mluví klidně, zřetelně. S diváky navazuje intimní kontakt, ale nijak je neatakuje nebo se nesnaží vytvořit atmosféru sekty nebo duchařské seance.

Přesto je na můj vkus spoleh na divákovu představivost až příliš velký. V kuse s leitmotivem krutého ledového severu nazvaném *Nikdy naráz netrápí tě mráz a oblak komárů* se jedna situace přelévá v druhou, ale pár kusů nádobí a příborů pro mne je natolik neurčitým prostředkem, že přes poměrně konkrétní komentář často tápu. Obrazy, které se mi vlivem představení honí hlavou, jsou nesourodé, nedaří se mi je spojit. Má hlava těká mezi různými časoprostory i sděleními. Ne že by výkon Voříškové nestimuloval mou fantazii a já jen zcela odcizeně sledovala paní pohybující džbánem. Snažím se i sama sobě nabízet, ale záchytných bodů je příliš málo.

Zlom nastává ve chvíli, kdy se na scéně objeví červená řepa. V souvislosti se zářivě sněhově bílou mikinou se do představení dostává až hororové napětí. Řepa ale nefunguje jen jako zhmotněná noční můra každé pradelny. Voříšková postupně odhaluje všechny její možnosti a proměňuje ji v tělo mrtvého tuleně nebo třeba lidské ostatky. Vše do sebe zapadne, moje tápání končí.

Bohužel se ale nemohu zbavit dojmu, že na dvacetiminutovou stopáž bylo v inscenaci hodně hluchých míst. Možná je to tématem, ale *Nikdy naráz netrápí tě mráz a oblak komárů* neplyne. Odcházím s pocitem zatěžkanosti, mírně zmatená, ale zároveň bez hlubšího zásahu. Ovšem na to, že nejsem cílová skupina poetického divadla, tak je můj divadelní zážitek přes veškeré rozpaky veskrze pozitivní.

Veronika Švecová

To jsou věci

Céčko, Svitavy

To jsou náhody

Soubor Céčko ze Svitav přijel s inscenací *To jsou věci*, která je poklonou a vzdáním holdu básníkovi, malíři a spisovateli Aloisovi Mikulkovi. Jde v podstatě o pásmo poezie protkané hudbou a různými scénickými výstupy s loutkami, předměty či situacemi takřka činoherními. Ač námět zní krásně, představení bohužel selhává ve většině scénických složek. Básně Aloise Mikulky jsou skvělé, ale jejich doslovným ilustrováním se poetická slova poněkud vyprazdňují. Pokud na jevišti dělám přesně to, co zároveň říkám, a ještě ve špatném temporytmu, zanechávám diváka jen v rozpacích. Herec například recituje: „Jdu domů a otevírám šatnu,“ a skutečně přejde jeviště k paravánu se závěsy, které rozhrne. A takto je to se vším, pokud se básně zrovna nezpívají nebo pouze stroze nerecitují.

Hudební složku nepochybně omezilo podivné nazvučení jednotlivých nástrojů a samotný sál MEDu není nejlepším místem pro muzickou akustiku. Zároveň však hudba působila poněkud nesourodě, herci často nechytali daný rytmus a zpěvu nebylo dobře rozumět.

Za zásadní považuji, jak náhodně a nejasně byly básně a jednotlivé verše vybrané. Nebo jsem možná skutečně nepochopila koncept a divadelní klíč, kterým k inscenaci přistupovat. Věřím a je vidět, že herci chápou a vědí, co hrají, a proč tam jednotlivé scény jsou. Já ale nenašla žádné pojítko mezi jednotlivými situacemi. Každý výstup působil jako odlišné představení, druhy loutek a předmětů se střídaly s každou básní a bylo velmi obtížné inscenaci sledovat a snažit se ji interpretovat. V polovině jsem tedy vzdala snahu o porozumění, opustila jsem přemýšlení a nechala na sebe vše jen působit, abych viděla, zda ten klíč není jinde. Došla jsem k tomu, že by v představení mohlo jít o jakýsi bláznivý a chaotický stav mysli, ve kterém se člověk snaží zoufale zorientovat a najít z něj cestu ven. Zároveň nic z toho nepředávají zvolené divadelní znaky ani dramaturgie básní.

To jsou věci nepochybně umí podnítit diváky k hledání, zpochybňování a pokusům nahlédnout na divadlo jinak. A pak dojít k tomu, že jde prostě jen o nezvládnutý divadelní tvar.

Alexandra Ratajová

Pomalou kolem mě

Céčko Svitavy vytvořili podle literární předlohy malíře, ilustrátora a spisovatele Aloise Mikulky stejnojmennou inscenaci *To jsou věci*. Sbírku básní sestavil před dvěma lety Ivan Wernisch z Mikulkových starších nevydaných textů. Jeho poetika pracuje s naivitou, setrvalým údivem nad všednostmi a pohádkovou atmosférou. Mikulka vydal dílo ve svých osmaosmdesáti letech a právě toto pozdní období života Céčko tematizuje i ve své inscenaci.

Pro mě v inscenaci dominovala hudební složka – přesněji zhudebněná poezie, kterou doplňovaly scénické výstupy s herci a předměty, jež jsme snad ani jednou neviděli na jevišti dvakrát. Jednotlivé scény se asociacemi tvůrců přelávaly do dalších hudebních čísel, a tak na mě nakonec dílo působilo jako jedna složitá mozaika či koláž, ve které se ale nemám čeho chytit. Ani postav, stejných loutek, vizuálního klíče... Poslouchala jsem tedy text/hudbu, kterému jsem ale bohužel často nerozuměla kvůli hlasitosti a snad i trochu zahuhlané dikci herců. Uniklo mi tedy téměř všechno a až v úplném závěru mi došlo, že se postavy vyrovnávají se smrtí kamaráda a že umírání a loučení rámuje celé dílo. Ne že by se mi zpětně vyložily volně propojené scény, ale alespoň jsem si dokázala vyložit pochmurnou melancholickou atmosféru, pomalé tempo a vlastně celý koncept, ve kterém je ona „pomalost“, nostalgie, vzpomínání, plouzení a sentiment klíčový. Poté jsem si tedy např. dokázala interpretovat nahodilost výběru předmětů jako střípky vzpomínek, které herci vytahují ze společného memoáru.

Ve filmu existuje žánr slow-cinema, vyznačující se samozřejmě velice dlouhými záběry, chybějícím narativem, důrazem na atmosféru, prožitky všech smyslů a rozjímáním. To se dá říci i o *To jsou věci* a Céčku, které Luděk Richter zařadil do samostatného žánru divadla poezie, což mi přijde velice trefné a věřím, že má soubor díky své specifické poetice v divadle své místo. Slow-cinema miluju a baví mě v na první pohled nudných obyčejných a dlouhých záběrech hledat smysl, dumat a pořádně se do nich zanořit. V inscenaci jsem ale bohužel spojovací motivy nenašla, a tak jsem ani hledat nezačala, natož abych se dílem nechat unášet...

Sarah Slavičková

O rybáři a zlaté rybce

OPAL, Opava

Nadčasová rybka i s protivnou ženštinou

Letošním festivalovým evergreenem je stálý apel na otázku, proč klasické pohádky pořád dokola inscenovat. Rozhodně tím nikdo nepopírá jejich inspirativnost, nebo kulturní nutnost předávat si určité archetypální příběhy. Spíše tím vybízí k zamýšlení nad hlavním sdělením pohádky (respektive inscenace) a ještě více nad všemi vedlejšími poselstvími a upevňovanými kulturními vzorci, které s sebou tradiční lidová slovesnost nese. Prizmatem stereotypně zobrazovaných ženských postav by se i pohádka *O zlaté rybce* mohla zdát jako hloupé klišé o hašteřivé a marnivé manželce jinak správného a dokonalého chlapíka. Ovšem díky tomu, že postava není redukována jen na tyto vlastnosti a projde si poctivým dramaturgickým obloukem, mi toto „tradiční“ rozdělení rolí na línou paní v domácnosti a utlačovaného pracanta nevadí.

Příběh je v inscenaci opavského OPALu zručně dramatizován a jeho spád nijak nedrhne. Za zdařilé považuji i texty písní, které nejsou jen doplněním řečeného, ale svým obsahem děj posouvají nebo prohlubují. A zmiňovat v současné době v pohádce explicitně Boha mi vlastně přijde docela odvážné a jsem ráda, že se toho tvůrci nebojí, i když to vždy bude takový moment, u kterého se leccaké ucho zasekne.

Koncepce a technické provedení výpravy je funkční, plošné loutky se z jedné strany ukazují en face a z druhé z profilu a nápadně se podobají hercům. Nejsou sice žádným estetickým skvostem a při manipulaci s nimi by bylo lepší se držet hesla „méně je někdy více“ a nedělat z plošné loutky korouhvičku, ale i tak jejich využití v kombinaci se stínohrou a typicky loutkářskými změnami perspektivy do celkového konceptu zapadá.

Místy je však inscenace zbytečně důsledná. Pokud postava vyjde schody, je jasné, že je musí i někdy sejít – ale to už nemusíme sledovat. Určité principy, které nejsou a priori marné, by tak stačilo držet jen zprvu a pak od nich divadelní zkratkou co nejrychleji upustit a děj dále neretardovat. Hlavní brzdou je zejména změna barvy moře, která by, pokud je skutečně tak důležitá, měla být mnohem rychlejší. S ohledem na počet herců, kteří jsou v moře představující elevaci schovaní, je doba změny zbytečným kazem.

Příběh o marnivé, znuděné a mocichtivé ženě rybáře je v podání souboru slibným podobenstvím o směšné lidské touze hromadit mamon a o následném prozření, které zní bohužel už jako vyprázdněné klišé, ale poeticky řečeno: největší bohatství nám žádný majetek ani společenský status nepřinese.

Veronika Švecová

Racci, motýli a umývání rybiček

Když jsem mířila na *O rybáři a zlaté rybce*, pevně jsem věřila, že do třetice zlomím prokletí Spolkáče, ve kterém na mě letos zatím připadlo recenzování inscenací, jež mi úplně nesedly. Začalo se. Úvodní najetí scénografie v podobě obří blýskající se stupňovité konstrukce do popředí spíš než připlouvající moře připomínalo vlnící se schody antického chrámu po najetí LSD. Psychedelii zážitku ještě umocnil dětský divák, který po vynoření chechtajícího se racka na drátku zvolal na celé hlediště: „Hele, motýlí!“ Věc začínala slibně.

O rybáři a zlaté rybce je adaptací pohádky na motivy Puškina a soubor OPAL z Opavy ji představil prostřednictvím vlastnoručně vyrobených javajek a loutek na drátku a s doprovodem živé, primárně kytarové hudby. Kladem tvaru je široká škála rozličných nápadů a scénických proměn, vyniká třeba stínohra za okny domu a paláce, které Rybářce vykouzlí Zlatá rybka, nebo otevření tlumeného podvodního světa ve spodní části konstrukce, kde si Rybářka odpykává trest za svou chamtivost a požívačnost („umývá tam rybičky“ – měl to být vtip, nebo narážka na znečištěná moře? To bylo nejasné, a tudíž ne úplně funkční). Taktéž živé zvuky vytvářené na všemožné nástroje hercem po straně scény dění prospívají. Pouze sladkobolný patos kytarových rockových balad, atmosférou oscilují mezi Annou K., Divokým Billem a křesťanským popem, působil trochu nepatříčně a v kombinaci s realisticky vyvedenými javajkami a pohádkově třípytivým mořem poněkud nesourodě.

Akce byly místy mírně zdlouhavé a upovídané. Projev představitelky Rybářky se blížil hranici únosnosti, klidně bych trochu tlumila agresi a intenzitu. (Mimochodem, pokud uvažujeme o stereotypch v duchu, v jakém jsme je tematizovali ve čtvrtém čísle Zpravodaje, ukázkově zde vystupuje stereotyp chamtivé hysterické ženy, ne nepodobné Maceše ze *Sněhurky a trpaslíků* nebo zlým sestrám z *Krásky a zvířete*, vedle skromných a pokorných nebohých mužů, kteří jsou ve všech zmíněných pohádkách ženami utlačováni. Což rozhodně neznamená, že se takto pohádky nemají hrát, pouze upozorňují na něco, co často zůstává nepovšimnuto a co jsme letos v redakci živě diskutovali).

Eliška Raiterová

Nelkej, Čechie

Bažantova loutkářská družina, Poniklá

Hernajs, to to jiskřilo!

Na nabušené, bryskní a trefné miniatuře *Nelkej, Čechie!* chci na úvod ocenit samotný námět inscenace. Není jím totiž klasická pohádka ani jiná literární předloha. Je jím zvědavost a vztah k místu. Co by se stalo, kdyby ponikelský hasičský sbor vznikl o pár let dřív a mohl zasáhnout při požáru Národního divadla? Pouhé položení této otázky dává vzniknout skvěle absurdní dramatické situaci. Její zodpovězení navíc autor a také performer inscenace dokázal vytěžit na maximum.

Přestože je hlavním jazykem inscenace práce s meotarem – kterou jsme od Bažantovy loutkářské družiny viděli už několikrát – troufám si říct, že kouzlo a vtip inscenace jsou postavené především na osobnosti a hereckých dovednostech Tomáše Hájka. Dokáže své autorské fiktivní historické drama vyprávět přirozeně, poutavě, s velkým zápallem a naprostou vážností, což jen podtrhuje absurditu a vtip celého příběhu.

Pětadvacetiminutové představení je prošípováno nápady, které se zdaleka neodehrávají jen na meotarovém poli. Hájkovi se daří interagovat s diváky, hrát si s timingem, tu a tam použít krásnou slovní hříčku a v příběhu se dotýkat těch největších detailů. Mě osobně nejvíce těšily drobné činoherní momenty – např. když si hasič bez ohledu na poplach pomalu a poctivě zapne všechny knoflíky hasičské uniformy nebo když z telegramu nejprve vyčte „hory“ místo „hoří“. Ale práce s meotarem za nimi nijak nezaostává. Výtvarně je sice dost prostá a nedokonalá, ale opět stojí převážně na množství hravých a překvapivých nápadů. Inscenace je promyšlená, dramaturgicky čistá a originální. Být diváčkou představení *Nelkej, Čechie!* pro mě byla čirá radost. Kéž by bylo víc takových starostů jako v obci Poniklá.

Marta Hermannová

Kdyby tak byly všechny sbory z Poniklé...

Svou recenzi bych ráda začala drobným postřehem, že Tomáš Hájek, již druhým rokem svými inscenacemi naráží na stejná témata jako Divadlo DRAK. Loni to byli polárníci, letos zase vlastenci. Čímž rozhodně neupozorňuji na možnou vzájemnou inspiraci, naopak bych tím chtěla ukázat, že se Bažantova loutkářská družina a její jediný člen drží aktuálních divadelních trendů. Každopádně humor stranou, inscenaci *Nelkej, Čechie!* považuji za vrchol toho, co jsem dosud z Poniklé viděla, a nezdřáhám se tvrdit, že se jedná i o favorita letošního hlavního programu. Nedokážu si totiž představit lepší způsob, kterým může starosta obce vzdát hold sboru hasičů, než je ten Hájkův.

Dramaturgicky je inscenace uchopená brilantně. Tempo nepadá, nápady se nevyčerpají a divák prolétne necelou půl hodinou stejně rychle, jako ponikelská hasičská družina po Václavském náměstí. V době plné dezinformací mi připadá geniální pracovat s motivem fiktivních dějin a předkládat divákovi otázku: Co by se stalo, kdyby byl hasičský sbor v Poniklé založen o 3 roky dřív? Hájek se tak svým způsobem dotýká současnosti, ale zároveň zůstává na konci svého milovaného 19. století. Možná že největším zdrojem kvality je právě skutečnost, že se jedná o téma tvůrce očividně blízké. A skrze tuto osobitost pak může vyvstávat humor založený na drobných „situačkách“ typu dohašení posledního plamínku velitelským plivancem, i na precizní znalosti skutečného historického pozadí, která opět generuje humor podstatně rafinovanější. Perfektně zvládnutou animaci i herecký projev snad ani nemusím komentovat.

Ukazuje se, že když se podaří vystavět inscenaci na jedné konkrétní situaci, vzniká tvar kompaktní, funkční a neskutečně zábavný. Hájek dokáže vkládat do inscenací vlastní entuziasmus, odhadovat své herecké možnosti i možnosti prostředků (meotaru) a uzpůsobovat jim jak text, tak divadelní jazyk. A to je výbava, která se těžko hledá i mezi profesionály.

Ema Šlechtová

Kuse z diskuse

Poslední letošní diskuse začala v R klubu už ve čtyři hodiny odpoledne. Účast byla podobně hojná jako o předchozích večerech, čítala přibližně sedmdesát lidí rozesazených do soustředných a soustředěných kruhů.

To jsou věci

Michaela Homolová: Mezi námi vznikla taková debata. Inscenace má tři složky: hudební, výtvarně-objektovou, poetickou. S porotou jsme se nemohli rozhodnout, v jakém žánru se dílo nachází. Chci se zeptat do pléna: jaká složka pro vás byla určující nebo dominantní?

Divák: Myslím, že se od sebe složky nedají oddělit. Jedna bez druhé by nemohla fungovat. Je to symbióza.

Michaela Homolová: Nástup na scénu mi přišel milý a ironický. Nemyslím si, že byste vstupovali na neznámou půdu. Bylo mi líto, že obrazy ilustrovaly to, co bylo řečeno, byly krátké a odehrávaly se v druhém plánu. Mnohem silnější pro mě bylo, když se nic neukazovalo a jen jsem poslouchala. Nejvíce jsem si tedy odnesla z čistých nevrstvených momentů.

Filip Homola: Děkuji, že se nikomu nic nestalo. Bylo to na jevišti někdy dramatické. Mně se tito zralí muži, kteří hrají hudbu, líbí. Cítím, že vezmou do ruky jakýkoli nástroj a hrají. Hudba a muzicírování je zkrátka dobré, pane Šefrno. Chtěl bych se ale zeptat mladších – zajímá vás téma nebo forma? Věřím, že se tento žánr líbil starším ročníkům, ale řekne mladším něco takhle forma?

Diváčka: Pro mě bylo představení zážitkem až po čase, protože jsem se nejprve neorientovala. Mám pocit, že to bylo o smíření se smrtí a pokus o sblížení s člověkem v této fázi. Tyto myšlenky pro mě ale byly řečeny až příliš pozdě.

Luděk Richter: Otázka je úplně zbytečná. Je to letitý uznávaný soubor, který si vybírá svá témata a problémy, formu, která je baví.

Karel Šefrna: Byl bych rád, aby se mladí vyjádřili.

Filip Homola: Což jsou všichni pod padesát.

Divák: Moc blízko k poezii nemám a zároveň jsem přišel pozdě. Líbila se mi hudba, ale v poetických částech jsem se ztrácel a musel jsem se zeptat kluků.

Diváčka: Opravdu málokdy se mi stane, že si v představení nic nenajdu, ale tady pro mě bylo těžké si nějakou linku udržet. Smířila jsem se, že to asi nepochopím, a tak jsem si z toho moc neodnesla.

Adam Češner: Nečekal bych to, ale jednotlivé scény zaštitěné motivem smrti na mě zapůsobily svou atmosférou, zvláště když v tom hrají starší muži, kteří mají ke smrti blíže než já.

Michaela Homolová: Z jedné reprízy jsem neměla šanci všechno pochopit. Asociace byly volné, abstraktní. A jaké bylo rozhodnutí, co zhudebníte a co budete ilustrovat?

Karel Šefrna: Mikulka byl především ilustrátor a malíř. Ivan Wernisch posbíral jeho básně a já jsem si řekl: „Tohle bychom s chlapi měli udělat“. Mikulkovi je teď devadesát let a básně mapují různá jeho období. Přečetli jsme si básně a někdo z chlapů řekl, že už ví, jak na jejich realizaci, texty jsme si pak podle toho rozhodli. Když si je každý přečetl, udělal si vlastní asociace. A muziku skládám já anebo náš Matěj.

Diváčka: Na takové formy divadla jsem zvyklá a byla jsem skoro jediná, kdo v sále neusnul. Nakonec mi bylo dopřáno, co tím vším myslíte. Ale měla jsem problém s tempem, přála jsem si rychlejší scény.

Johana Bártová: Vždycky mám pocit, že prostředky, které v inscenacích máte, jsou vámi jasně rozhodnuté, ať už jim rozumím, nebo ne. Jedná se o vědomá rozhodnutí. V představení jsem si tak plavala a plula.

Diváčka: Když jsem viděla v mládí Céčko, byla jsem úplně u vytržení. Bylo to poetické, černé a jsem ráda, že jsme soubor na Chrudimi mohli vidět.

Luděk Richter: Tohle divadlo není pro každého, jedná se o divadlo poezie.

Je pro menší okruh diváků. Jedná se o proud divadla, ve kterém nemám rozumět všemu. Když se podívám na vývoj Céčka, tak je ve fázi, kdy se kouknuli dovnitř, a to má v amatérském divadle velkou cenu.

Divák s křiklavě zeleným vějířem: Potřebuji celou paletu divadla a potřebuji pohazení a krásu, kterou mi představení dalo.

Filip Homola: Já také potřebuji vějíř, ale ne tak křiklavě zelený.

Divák: U představení se divák nenudí, chápu, že chtějí mladí minimalismus, ale je tam toho tolik – světelné změny, scénická řešení – že se nudit nejde.

Irena Marečková: Byla bych nerada, aby diskuze zůstala na konfliktu – mladí a staří. Každý je individualita a každý názor je platný. Nejsme my a oni.

Dominik Linka: Představení na mě působilo kompaktně. Vnímám jsem to jako koncert, protože jste dobří muzikanti. V tom je představení řemeslně dokonalé a nadstavbou je výtvarná složka. Také se mi líbilo, jak na sebe reagujete. Je super, že mezi sebou po padesáti letech takovou atmosféru cítíte. Takhle si představuji večírek v sedmdesátkách a setkání partiček, kdy mají chvíli svobody.

Dýchal na mě váš názor, který nemůžu pochopit, ale vím, že tam je.

Jan Šotkovský: Pořád jsem cítil rozpor mezi pokojnou existencí těchto pánů a tím, že se ze scény musí stále něco přinést, odnést, udělat. Ocenil bych, kdyby se inscenace jmenovala Karel Šefrna and His Boys, a kdyby to bylo méně divadlo, což je asi špatné říkat na divadelním festivalu. Vnímám jsem to celé jako koncert. A, Filipe, děkuji za inkluzivní definici mládí.

Nelkej, Čechie!

Johana Bártová: Zase jste mě překvapil. Zase jste šel dál. Když jsem vás viděla poprvé, byl jste schovaný za meotarem. Loni už jste více hrál. A letos jste hrál úplně! Práce je precizní, zlepšuje se, máte nové a nové vychytávky. Hodně jsem se nasmála. Akorát jsem vám dala peníze do klobouku a vy jste pak řekl, že je to málo.

Hana Voříšková: Na první pohled je to velká legrace, ale zároveň je v Tomášově herectví veliký patos a vlastenectví, láska ke krajině a Poniklé – a fascinuje mě rovnováha mezi oběma polohami. Chechtám se a zároveň se dojmám, a to mi přijde mimořádné.

Divačka: Kromě divadelních kvalit oceňuji také ty společenské. Pan Hájek je starostou v Poniklé a dlouhodobě zvedá sebevědomí obce.

Jarka Holasová: Kdo neznáte Poniklou, prosím vás, jeďte tam. Pamatuji si, když byl Tomáš poprvé na Chrudimi jako činoherec. Říkal, že je tu na zkušenou, a my mu vykládali, že loutkové divadlo je lepší než činohra. Pak přišel s Faustem a meotarem. Je to meotarový mág. Kdo to nevíte, založil v Poniklé svou přehlídku meotarového divadla, v rámci Evropy je to unikátní záležitost.

Tomáš Hájek: Jde o národní přehlídku nejen meotarového, ale také stínového divadla, a bude 7. a 8. října v Poniklé. Přijďte, jste srdečně zváni.

Adam Češner: Chtěl jsem ocenit, kolik v sobě máte humoru. Šokovalo mě to.

Jan Šotkovský: Očekávám, že všechny požáry v Podkrkonoší budou odteď hlášeny do Poniklé... Pan Hájek pro sebe vytvořil svébytný komický typ, který odpovídá širokému spektru látek. Idealisticky až fanaticky se v této poloze zaobírá jistými myšlenkami, ale zároveň je průběžně shazuje. Ukazuje nám víru v technologický pokrok s jemným pomrknutím, že žijeme dnes a víme, že je to všelijak.

Dominik Linka: Když jsem vyšel z divadla, usmíval jsem se jako měsíček na hnoji. Potkal jsem manželku se synem a ona mi říká: „Copak, taky jsi propadl kouzlu pana Hájka?“

Filip Homola: Kromě toho, že to máte skvěle zkoncipované a skvěle to hrajete, je pro mě cenné, že je inscenace vysoce inteligentní. Představení nás spojilo v jeden celek stejně se smějící, stejně plačící... To bylo skvělé.

Irena Marečková: Líbí se mi vaše práce s češtinou. Používáte současnou mluvu i archaismy.

Michaela Homolová: Není to jen ornament, nese to v sobě obsah. Vůle a síla hasičů podpořená tímto jazykem pro mě měla ještě větší váhu. Jsem tu od toho, abych vnímala analyticky, ale tady to nešlo, představení mě plně vtáhlo. Nebylo tam ani žádné zaváhání, co se týče spádu, tempa.

Nina Malíková: Zajímavá je pro mě jevištní plachost schovaná za kamerou obscurou v kombinaci s otevřením do publika. Herec do něj šel a hrál na něj, vybíral do klobouku.

Jan Šotkovský: Mě fascinuje, že to nestojí na zvratu, není to překvapivé. Jak to, že to funguje, když tam není zvrát? Ztělesníte to tak emocionálně intenzivně. Jde o nějaké dramaturgické kouzlo.

Michaela Homolová: Narazila jsem včera na váš status na sociálních sítích, kde stálo, že máte před hraním nervy.

Tomáš Hájek: Příšerné.

Michaela Homolová: Ale nebylo to poznat.

Syn Tomáše Hájka: Nebylo.

Tomáš Hájek: Kdybyste věděli, jaké mám nervy, tak byste mi zakázali sem jezdit.

Karel Šefrna: Ty inscenace jsou skvělé.

A ještě jste ten starosta...

Jan Šotkovský: To se starostuje samo, s takovými hasiči.

Nikdy naráz netrápí tě mráz a oblak komárů

Filip Homola: Máme vedle sebe chytré a charismatické osoby (*Tomáše Hájka a Hanu Voříškovou*). Inscenace a Hančina poezie je jak vánek lehká a čistounká. Je to divadlo, které pro mě přestává být divadlem ve formě, v jaké ho známe, ale dostává se až úplně k vám. Hltám vás. Nenapadlo mě, že mě tak budou zajímat škrabky, miska s vodou... Najednou mě obklopí krutost, a nakonec mi řeknete, že tomu celému nemůžu rozumět, protože neznám, jaké to je mít hlad. Jaké bylo rozhodnutí pro tuto formu?

Hana Voříšková: Předtím jsem se diváků bála a schovávala se za loutky. Teď jsem cítila, že chci vylézt a být před nimi já. Čtěla jsem se z těch „hraček“ vymanit. Druhý důvod je, že mě pohltily severské příběhy.

Johana Bártová: Cítila jsem, že jste si udělala podrobnou rešerši pohádek, textů a pověstí. Celou dobu jsem také věděla, co jaký objekt znamená a co se děje za situací, přestože se nacházím v abstraktní poetické rovině.

Divačka: Líbí se mi jednoduchost nápadů, pracovitost a to, že se koukám na to, jak strouháte řepu, říkáte krásné věci. Já jsem v hlavě provolávala „ANO“.

Tomáš Hájek: Hanička je bohyně!

Nina Malíková: Hana celebruje každý předmět, se kterým hraje. Přešla od soukromého divadla k obřadu.

Michaela Homolová: Také jsem obřadnost cítila. Vnímala jsem, že za vším je význam a vše má svůj smysl. V té jednoduchosti to fantasticky fungovalo. A nechápala jsem, že tvá bílá mikina zůstává čistá.

Hana Voříšková: Mám dvě a mám také úžasného technika, který mi pere a suší prádlo.

Irena Marečková: Oceňuji barevnou vyčištěnost. Jedná se o animaci materiálu a ty do ní vstupuješ.

Divačka: Nejenže byly předměty funkční, ale dokreslovaly mi onu drsnost prostředí, o kterém mluvíte.

Dominik Linka: Na začátku mě uchvátila vaše osobnost, a pak jsem pozorně a oddaně sledoval to, čemu v inscenaci dáváte pozornost vy. Všechny věci jsou na svém místě a přesně namíchané.

Hana Voříšková: Je to jednoduché. Já tomu totiž plně věřím.

Michaela Homolová: Když tvůrce ví, co přesně dělá, pro diváka to funguje, přestože všemu nemusí rozumět.

Divačka: V ženském kruhu jsme si kladly otázky, jak to že s námi představení tolik rezonovalo. Hančina inscenace se se mnou potkala v srdci a okamžitě jsem vzpomínala na svoje zážitky ze života.

Irena Marečková: Téma není hlad, ale to, že nemůžeme porozumět cizí kultuře.

Michaela Homolová: Líbil se mi projev, který byl zvnitřněný, motivovaný. Nejen tedy formálně, obsahově a technicky – herecky to bylo skvělé.

Divačka: Hanka je guru. Určila téma svitavského POSEDu – cestu na sever.

Ovlivnila tedy ostatní soubory a některé inscenace s tímto tématem jsme na Chrudimi dokonce viděli. Je to Patti Smith letošní Chrudimi!

Hana Voříšková: Tvůrci a tvůrkyně, jezděte na představení vlakem. Do batohu se vám toho totiž moc nevejde, a tak toho na scéně nebudete moc mít.

Členka souboru OPAL: My jsme se nejvíce těšili na Céčko, pana Hájka z Poniklé a Hanku. A když vás teď všechny slyším, tak jsem opravdu zklamaná, že jsme žádnou z inscenací od nich neviděli, protože jsme zrovna hráli.

O rybáři a zlaté rybce

Irena Marečková: Viděli jsme klasickou pohádku s překvapivým koncem. Nevím, jestli tato verze existuje, nebo je to vaše dramatizace. Děti byla přijata bez problémů. Odvyprávěná je bez logických nejasností. Zaujala mě scénografie, která mi připadá hodně ambiciózní, nejen velikostí, ale i nabídkou možností. Smíšené pocity ve mně vzbuzovaly realistické tváře Rybáře a Rybářky. Pak jsem si domyslela, že jsou to podobizny herců, kteří postavy hrají. Nevěděla jsem, zda má vizuální styl fotografií odkazovat k něčemu konkrétnímu. Takhle se spíše dělá legrace z konkrétních politiků.

Možná by pomohlo na začátku estetiku zdůvodnit – ukázat, že jde o tváře herců. Bavily mě stínohry.

Režisérka souboru: Loutky jsme zadali k výrobě tvůrci, s nímž jsme dřív nespoupracovali, a on udělal realistické obličej, takže jsem je musela přemalovat, aby to bylo víc dětské a korespondovalo to trochu s vizuálem inscenace.

Divačka: Neviděla jsem spodní akvário.

Dominik Linka: Všichni jsme se nakláněli, abychom ho viděli, ale nevidelo mi to, protože to bylo to dno – bylo to nepřijemné, takže to k tomu sedělo.

Luděk Richter: Mám otázku na koncepci scény. Je zajímavá, ale většinu prostoru zabírá moře a to není hlavním dějištěm. Je otázka, jestli je nutné aby bylo tolik strukturované, vede to k tomu, že na něm Rybář furt pluje, a je to zdlouhavé.

Soubor: Scéna je už zkrácená o tři řady vln.

Johana Bártová: Představili jste spoustu scénografických nápadů. Je těžké udělat pohádku, která je repetitivní. V tu chvíli je důležité si uvědomit, že není

nutné dohrávat repetitivnost. Zajímá mě spíš, co se děje v situacích, kdy je něco jinak. Ne jak jde Rybář znovu po pláži, říkám si spíš, ať už je v tom domě. Daly by se vymyslet nové situace.

Luděk Richter: Souhlasím. Chtělo by to rozvádět nosné situace. Nejpodstatnější je to, co se děje mezi Rybářem a Rybářkou, ne Rybkou.

Michaela Homolová: Není pro mě zajímavé dívat se na plošnou loutku, jak zpívá celou píseň, tím spíš, když to je podruhé nebo potřetí.

Filip Homola: Chápu, že chcete naplnit nějaký časový plán, ale po chvíli je to stejné a není to zábavné. Intonujete dobře, umíte zpívat, mohli byste mít hudbu zkomponovanou zajímavěji, aby se neopakovala.

Jarka Holasová: Přemýšlela jsem, proč je tam ten dovětek s polepšením, a teď chápu, že je to kvůli minutáži. Přemýšlím ale, co tam Rybářka dělá. Umývá rybičky. Ta služba pro mě nefunguje. Je neuvěřitelná a nelogická. Katarze by mohla být v samotě.

Dominik Linka: Nebylo by srozumitelnější, kdyby měnění barev trvalo déle? A nešlo by to, jako že se moře zlobí?

Plošné loutky se příliš často měnily z anfasu do profilu. Otázka, jestli by změna neměla být víc smyslutvorná.

Johana Bártová: Že máme tolik co probírat a máme spoustu připomínek, znamená, že nás to zaujalo. Že je o čem se bavit.

Představitelka Rybářky: Nemusíte se obhajovat. Jsme rádi za zpětnou vazbu. A ještě bych chtěla říct, že loutky s našimi podobiznami byl nápad tady paní režisérky a já s ním hluboce nesouhlasím. Hrát sama sebe je hrůza.

Zapsaly Sarah Slavičková (To jsou věci, Nikdy naráz netrápí mě mráz a oblak komárů) a Eliška Raiterová (Nelkej, Čechie!, O rybáři a zlaté rybce).

Srdce bilo podruhé

Druhá polovina mezinárodního kolokvia (HE)ART BEATS! připadla na středeční večer. Sál R Klubu se postupně zaplnil a kolokvium navázalo přesně tam, kde včera skončilo. Na programu byly celkem čtyři příspěvky, jejichž úkolem bylo promluvit o stavu loutkářství v dané zemi, o jeho fenoménech, úkolech i případných problémech. První přednesla svůj příspěvek Katarína Aulitisová, která se soustředila zejména na představení zásadních slovenských nezávislých i statutárních loutkových divadel a souborů, včetně představení stěžejních inscenací a tvůrců. Následoval první příspěvek o loutkářství západní Evropy, který přednesla Charlotte de Lange z holandského divadla De Vliegende Koffer. Na pozadí jednotlivých souborů, tvůrců a inscenací, o kterých mluvila, se částečně odkryly možnosti, které dosud značně upozaděnému holandskému loutkářství scházejí a které by bylo možné třeba právě i na základě inspirací z Loutkářské Chrudimi a (Česka vůbec) realizovat. Příspěvek o francouzském „loutkářském biotopu“ Alaina Lecucqa se zpočátku věnoval genezi francouzského amatérského loutkářství po druhé světové válce – taktéž skrze výčet zásadních tvůrců a divadel. Následně přešel k současnému stavu, včetně aktuálních možností vzdělávání mladé loutkářské generace. Kolokvium pak zakončila Ruth Brockhausen, jejímž úkolem bylo promluvit o německé situaci. Jakožto předsedkyně německé UNIMA se soustředila nejen na tvorbu jejích členů ale i na historii této instituce, která do značné míry zrcadlí společenský vývoj v německém loutkářském rybníčku po pádu Berlínské zdi. Se středečním večerem se první fáze primárně networkingového projektu (HE)ART BEATS! uzavřela, příznačně diskuzí a řadou příspěvků nadšeně vyvíjejících ke spolupráci, pozvánkami na festivaly a poděkováními. Jestliže organizátorům (HE)ART BEATS! šlo – jak inzerovali v propagačních materiálech – o pocovidovou obnovu mezinárodních kontaktů, sotva by mohli být s vyústěním chrudimského kolokvia spokojenější.

Adéla Vondráková

Semináře

Všem lektorům jsme se letos rozhodli položit čtyři otázky, skrze které se můžete dozvědět něco o nich a především o seminářích, které letos vedou.

- 1/ Jaký máte pro letošní rok koncept pro váš seminář? Co vás k této koncepci dovedlo?
- 2/ Pro jakou cílovou kategorii je váš seminář určen a jakým způsobem jste ji v přípravách zohlednili?
- 3/ Jaký je podle vás ideální výstup vašeho semináře?
- 4/ Co byste nejraději na Chrudimi dělali, kdybyste byli děti?

DP – Probud'v sobě loutkáře či loutkářku – Tomáš Běhal

- 1/ Letos si prostě hrajeme s loutkou. Přivezl jsem různé typy loutek. Celé je to o ožívování neživé hmoty, takové loutkářství z rychlíku.
- 2/ Je to seminář pro teenagery, takže asi od 14 do 18 let. Ale děláme věci, které by fungovaly pro všechny věkové kategorie včetně malých dětí.
- 3/ Ideální by samozřejmě bylo nějaké krátké představení, ale moji posluchači takový výstup nechtějí a já je do toho nutit nebudu. Rád bych, aby si z Chrudimi odvezli lásku k loutkám a měli chuť je v divadle využívat.
- 4/ Chodil bych tady na ty palačinky!

V – Loutka jako pomocník při výchově a vzdělávání II. – Hana Volkmerová

- 1/ S manželem jsme se rozhodli navázat na loňský seminář a vytvořit pokračování, takovou pomyslnou verzi II. Mohl se ale hlásit kdokoli, nebylo potřeba mít absolvovaný minulý seminář. Máme to rozdělené do bloků, nejprve jsme pracovali s předmětem, pak s manekýnem a nakonec bych chtěla ukázat i další typy loutek a způsoby, jak s nimi pracovat ve výuce – respektive jak je možné děti různého věku seznamovat s loutkami různých typů. A jak je může lektor pro loutky nadchnout.
- 2/ Je to seminář pro praktikující pedagogy. Letos se to sešlo velmi dobře. Máme zejména pedagogy kolem čtyřiceti let, kteří mají za sebou roky praxe. Jsou to pedagogové mateřských škol i prvního stupně, vedoucí ve střediscích volného času či ve Skautu. Ale máme tam dokonce i jednu budoucí pedagožku.
- 3/ Mým cílem je nabídnout techniky a cvičení dramatické výchovy v kombinaci s loutkovým divadlem. Přála bych si, aby si posluchači odnesli nějakou techniku práce, kterou budou umět modifikovat a tvarovat pro svoji práci – podle povahy skupiny dětí, podle věku atd. Snažila jsem se předat jakousi metodiku, jak se dostat od těla k loutce.
- 4/ Kombinovala bych představení pro svou věkovou skupinu a potůček. Do divadla, do potoka, do divadla, do potoka.

Nejen uměním je živ člověk

Na loutkářský festival v Chrudimi jezdíme už mnoho let. Pokaždé po týdnu odjždíme nabití dojmy, novými nápady, zážitky ze setkání s přáteli. A je nám jasné, kolik práce a starostí za vším je, ale letos jsem si uvědomila, že jsme asi nikdy nepoděkovali těm, kteří mají velký podíl na tom, abychom se mohli jen soustředit na semináře a představení. Je to kuchařský tým z Městské restaurace, který pečuje o naše pozemské potřeby celý festival. A že ta péče je opravdu dobrá, o tom svědčí spokojení strážníci. K pohodě přispívá i ochotná a usměvavá paní z Chrudimské besedy, která vydává všechno jídlo v MEDu. Prostě děkujeme za svíčkou i za ty buchtíčky se šodó a příští rok se opět těšíme.

Staňa Benešová

F – Divadlo Fórum – Petr Reif

1/ Vedu semináře Divadla Fórum. Nejprve jsem své seminaristky a seminaristy seznámil s tím, co Divadlo Fórum je, protože většina z nich to netušila. Pak jsme společně vytvořili jedno takové divadlo, na téma, které si vybrali. Další dny byli rozděleni do tří skupin po pěti, čtyři herce a jednoho „jokera“, což je pro Fórum ideální. Poté si každá pětičlenná skupina vytvořila vlastní Divadlo Fórum na vlastní téma.

2/ Jedná se o lidi mezi čtrnácti a sedmnácti roky – kromě jedné seminaristky, které je devatenáct. Těšil jsem se na témata této věkové skupiny. Zabývám se totiž především tématy studentek a studentů druhého stupně základních škol, kterým je kolem čtrnácti let.

3/ Doufal bych, že by se Divadlo Fórum rozšířilo a hrálo se např. v dramaťácích, školách, gymnáziích, protože se jedná o formu, kterou si mohou dělat sami a činně tak zjišťovat problémy.

4/ Lízal bych zmrzlinu, koupal se v potoce, poflakoval se s dalšími děcký a taky chodil do divadla.

**Na vědomost se dává, že
komu udělal radost nedělní
festival v ulicích, může
příspěť na jeho konání –
jeho pořadatel, Spolek pro
vydávání časopisu Loutkář,
organizuje sbírku na portálu
Donio, najdete ji zde.
Příspěvky vítány!**

www.donio.cz/loutkarsky-poulicni-festival-v-chrudimi

Program

ČTVRTEK 6. 7. 2023

představení

10.00, 13.00	Fabula Silvestris	Vinárna Muzeum / Musaši Entertainment Company, Praha / 45 min. / od 5 let
od 10.00 do 14.00	Loutkomat aneb divadelní pohotovost	Malá scéna Divadla Karla Pippicha / Brastr's kolektiv divadlo, Praha / 10 min. / od 10 let
11.00	O hlupákově, který nosí kožich	Šapitó za Divadlem Karla Pippicha / Petr Theodor Pidrman / 45 min. / od 3 let
14.00 (A, B, C)	Divadelní pouť	Okolo Divadla Karla Pippicha / Divadelní pouť s loutkářskými ukázkami, dílnami pro veřejnost a zakončením festivalu. / 120 min. / od 3 let
16.00	Vyhlášení cen 72. LCH	Šapitó za Divadlem Karla Pippicha
16.30	Malý pán	Šapitó za Divadlem Karla Pippicha / divadlo b, Praha / 40 min. / od 3 let

koncert v letním kině

19.00 **SLZA**

Divadelní pouť ukázky práce seminaristů

9.00	Za hodinu hrajem!	Seminář DH / škola Bohemia, 1. patro, 3.B / ukázka práce seminaristů určená především jejich rodičům / cca 50 minut
10.30, 11.30	Maňásek – režijně-animační seminář	Seminář M / Muzeum, 1. patro / ukázky práce seminaristů / cca 45 minut
11.00	Divadlo Fórum	Seminář F / Slavoj Divadla Karla Pippicha / ukázky práce seminaristů / cca 60 minut
12.00	Seminář LAMy (loutkově-animační myšlení)	Koniášův plácek / náhon u DKP / ukázky práce seminaristů / cca 30 minut
12.30	Loutkoviště to je hřiště	Seminář RB / park za DKP, Šapitó a ostatní volné prostory / prezentace cca 30 minut
13.00	Naše rodinné loutkové stříbro	Seminář DL / Šapitó za DKP / prezentace cca 30 minut
13.00 – 15.00	STÍN-O-HRA	Klub Divadla Karla Pippicha (vchod před Malou scénou) / videoprezentace práce seminaristů
14.00 – 16.00	Hrátky s vílou Evelínou a medvědem Bernardem	Seminář RA / park za DKP, Šapitó a ostatní volné prostory / instalace
14.00	Hands and Object Puppets	Seminář R / Park za DKP, Šapitó a ostatní volné prostory / prezentace cca 15 minut
14.15	Mluvím, tedy jsem	Seminář H / Park za DKP, Šapitó a ostatní volné prostory / prezentace cca 10 minut
14.30	Příměstský tábor	park za DKP / prezentace cca 15 minut
14.00 – 16.00	Loutkářská konzervatoř	Instalace / park za DKP

Změna programu vyhrazena.

V případě deště se vše koná pod střechou v prostorách DKP